

[Aage Brusgaard]

om vi har fået en reaktion på det, men jeg vil godt spørge ministeren, om ikke regeringen mener, det er EF-stridigt, hvis vi indfører det her. Det vil jo i rigtig mange tilfælde være direkte konkurrenceforvridende.

Vi er også rædde for det store bureaukrati, vi mener der vil være forbundet med sådan en lov.

Endelig mener vi nok, det kan bremse mange af de gode initiativer, der på privatbasis allerede er etableret. Vi så det med Opelfabrikkerne i sommer. Deres Astramodel skal kunne genbruges helt. Vi ved, at Danfoss, Grundfos og også i vid udstrækning B & O arbejder på at kunne tage deres produkter tilbage og genanvende dem. Vi ved inden for bilindustrien, at genbrugsdæk har været fabrikeret i 30 år uden problemer. Næsten alle dynamoer og generatorer i biler og til vandpumper er genbrugsmaterialer. Det er sket helt uden bureaukrati og på helt frivillig basis.

Så vil jeg også godt sige lidt om det, der står i lovforslagets § 53 om bortskaffelsesgebyr. Der gives mulighed for at indføre en helt ny skat her, og hvis man ikke betaler den skat, kan der administrativt gives bøde og foretages indrivelse af gebyrerne med tvangsmidler.

Hvis jeg nu kører til Flensborg og køber fire nye dæk og selv skifter dem derhjemme, så er der altså fire gamle dæk tilbage. Det er der ingen der kan forhindre. Vi har det indre marked, der er fri bevægelighed over landegrænsen.

Jeg tager samtidig et køleskab og et tv-apparat med hjem. De er emballeret i pap. Der er ingen, der kan forhindre mig i at køre til Flensborg og købe disse varer. Vi har det indre marked, det trådte i kraft 1. januar 1993.

Men der er ingen dansk lovgivning, der kan tvinge disse tyske virksomheder til at tage emballage og pap og mit gamle køleskab retur.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke der er store problemer.

Miljøministeren (Svend Auken):

I virkeligheden spørger hr. Aage Brusgaard om den samme ting to gange.

Først spørger han, om der er tale om konkurrenceforvridning, og om der af den grund ikke bør indføres fælles EF-regler.

For det andet spørger han, hvad der sker i en konkret situation, hvis man rejser til Tysk-

land og hjemtager noget, som er emballeret, og hvor – siger hr. Aage Brusgaard indirekte i sit spørgsmål – den tyske forretning ikke er forpligtet til at hjemtage emballagen. Den pligt ville der være, hvis hr. Aage Brusgaard havde handlet oppe på Mors i stedet for. Det er i realiteten det samme spørgsmål.

Jeg kan sige til hr. Aage Brusgaards beroligelse, at reglerne i Tyskland er langt skarpere end noget, vi kan forestille os at bruge denne lov til. Og hvorfor er de det? Det er, fordi Tysklands problemer er endnu større end vores. Det kan selvfølgelig også afspejle, at de har en på nogle punkter lidt anderledes filosofi, end vi har. Men deres problemer er langt større med emballage og affald. De har en endnu stærkere motivering for at få nedbragt affaldsmængden og emballagemængden, og derfor har de altså meget skrappe regler.

Jeg tror, at det på dette område som på så mange andre er vigtigt, at de lande, der kan, går forrest og viser vejen og udvikler gode systemer, lærer fra sig i forhold til andre lande, får nogle industrielle forspring i forhold til andre lande, og efterhånden indfører vi så fælles regler, der sikrer, at alle kommer med. Det er sådan, jeg ser processen for mig.

Men jeg kan med hensyn til det konkrete sige, at vi får ikke nogen konkurrenceforvridningsproblemer i forhold til Tyskland. De har skarpere regler, end vi kunne drømme om at indføre i Danmark. Og i forhold til EF ser jeg intet problem.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det er ikke for at forlænge debatten, men jeg må altså gøre ministeren opmærksom på, at hvis jeg kører til Tyskland og køber fire dæk og et køleskab, der er emballeret i pap, så er der ingen tysk lovgivning, der siger, at jeg skal aflevere de fire brugte dæk i Flensborg og komme tilbage med pap og det gamle køleskab. Det er der altså ikke.

Det var derfor, jeg mente, at hvis vi skal have lovgivning inden for det her område i Danmark, skal det være i følgeskab med de øvrige 11 EF-lande. Ellers bliver vores erhvervsliv sorteper.

Hermed sluttede forhandlingen.